

(1341), који је иначе за сузбијање устанка у Албанији први пут у помоћ позвао турске трупе, Срби полако добијају премоћ. У Византији избија грађански рат. Током четири године (1343–1347) под Стефаном Душаном (1331–1355), крунисаним за цара 1345. у Скопљу, Срби освајају читаву Албанију са изузетком Драча који остаје под Анжујцима.

После смрти Стефана Душана 1355. његово царство се брзо распада. Међутим, иако краткотрајна, српска владавина није била без последица по Албанију: трагови феудалне српске културе, која је свој процват доживела управо под српским царем, не налазе се само у албанској правној терминологији (као *bashina* за наслеђе, *obrok** или *brok* за најамнину, *travnina* за дажбине које су пастири са планина плаћали земљопоседницима у равници за коришћење пашњака). Трагова има и у административној пракси албанских династија у 14. и 15. веку, која је веома личила на српске узоре. Већина албанског племства је поред латинских имала и српске писарнице.

Српска владавина потпомогла је још једно догађање, а то је ширење албанских насеобина на југ, према Грчку.

Досељавање Албанаца у Грчку

Прве групе Албанаца доселиле су се већ крајем 13. века у Грчку и то најпре у Тесалију. Најстарији запис о томе налазимо у писму једног Венецијанца, извесног Марина Санауда, из 1325. године. То досељавање је једним делом било на миран начин, уз дозволу тадашњег византијског властодршца, али делом и насилно, кроз плачкашке походе који су становништву задавали страх и зебњу. До новог таласа албанских досељеника долази након што се Стефан Душан прогласио господарем Тесалије и Епира, дакле после 1348. године. Будући да су и албанске трупе допринеле победама које је извојевао српски цар, он је, желећи да створи простор за своје савезнике, дозволио њихово насељавање у освојене области

* Оброк је обавеза давања хране владару, његовим службеницима и црквеним великодостојницима приликом проласка кроз једну област. — Прим. ред.

Грчке. Након смрти Стефана Душана развлашћени деспот Епира Нићифор II хтео је да искористи део тај метеж, па је покушао да се поново устоличи тако што ће протерати Албанце. Покушај је, међутим, пропао и Албанци су 1359. године потукли Нићифора у бици код Ахелоја. До почетка 15. века Албанци остају непобедиви владари Епира.

Овај нови талас албанских досељеника приспелих у Грчку за време Стефана Душана постао је полако терет и раније досељеним Албанцима у Тесалији и Епиру, па су тако ови новопридошли наставили даље на југ и стицајем околности нашли се у области под каталонском влашћу.

Каталонци су 1303. године ступили у византијску службу као војници и 1311. године се населили у Атинском војводству, којим су касније све до 1388. године владали као самосталном кнежевину. Будући да су им војне вештине Албанаца биле познате, спремно су их прихватили. Још 1382. године сви Албанци који су желели да се настане у Атики били су ослобођени пореза и дажбина на две године.

До новог прилива Албанаца у Атику долази након што је 1388. године Нерио Ачајуоли постао атински војвода. Ачајуоли су пореклом из Бреше у северној Италији и били су анжујски банкари. Заслуге су стекли куповином робе у Грчкој и 1358. године додељена им је стара анжујска област Коринт. Сада су Млечани, који су поседовали Еубеју (Негропонт), страховали да би војна моћ суседног Атинског војводства могла да их угрози, па су одлучили да албанске досељенике преусмере ка Еубеји. Венеција им је обезбедила широке привилегије под условом да имају коње и сваког тренутка буду спремни да бране острво.

Досељавање Албанаца на Пелопонез почиње готово у исто време када и у Атику и на Еубеју. На византијски део Пелопонеза се под деспотом Теодором I Палеологом (1380–1407) и са његовом дозволом доселило око 10.000 ратника са својим породицама (дакле око 50.000 до 70.000 особа). Албанци су овде насељавани на неизграђена и ненасељена земљишта и брзо су се показали као добри ратари. Млечани, који су још на Еубеји показали велику заинтересованост за албанске досељенике, нису желели да се зауставе само на томе, већ су 1401. године дозволили насељавање првих Албанаца на своје пелопонеске поседе, пре